

Meddelelse fra prelaten (1.11.2017)

Allehelgensdag, 1. november, er høytiden for den unnselige og enkle helligheten. Det er en hellighet uten menneskelig prakt, som ikke ser ut til å etterlate seg noen spor i historien, men som likevel stråler foran Herren og etterlater en skygge av kjærlighet på jorden, hvorav intet går fortapt. Da jeg tenkte på alle de menn og kvinner som har gått denne veien og nå gledes hos Gud, kom jeg til å minnes noen ord som den hellige Josemaría sa i sin bønn: «Jeg spør meg selv mange ganger hver dag: Hvordan vil det bli når all skjønnhet, all godhet, hele Guds uendelige underverk helles inn i det usle leirkar som jeg er, som vi alle er? (...) Og da forstår jeg godt det apostelen sa: ‘det intet øye har sett og intet øre hørt...’ (1 Kor 2,9). Det er verd strevet, mine barn, det er verd strevet.»

Vi er usle leirkar: skjøre skapninger som lett går i stykker. Men Gud har skapt oss for at vi skal bli fylt av hans lykke i all evighet. På jorden gir han oss sin glede slik at vi kan gi den videre til andre. Ja, det er mulig å være fornøyd midt i usikkerhet, problemer og bekymringer. Mor Teresa av Calcutta sa: «Den sanne kjærligheten er den som gir oss smerte, som gjør vondt, og samtidig gir glede.» La oss slå følge med og be for de avdøde som allerede nå gleder seg over at han venter på dem i himmelen, selv om de lider siden deres «leirkar» ennå ikke er gjort klare for Guds skjønnhet.

Lemaudo

Roma, 1. november 2017

